

и обезмодени вече! Азъ ги забравихъ веднага. Дѣв оставаше прѣлестъта на най-първото му доходяне въ село!

Да, оние първи впечатления само останахъ още живи и плѣнително хубави, а посрѣдъ тѣхъ — най-много и най-високо стоеше титанската фигура на Наполеона I.

---

— Изложение въ Цикаго! — Боетъ на Дахомеа отъ франсѣзи! викаше пискливиятъ плачуци познатъ гласъ на Йорга, като завърташе съ лѣва ръка ключа.

Изъ улицата движението и животътъ кипеше. Тръсъкътъ на колата заглушаваше за минута Йорговия гласъ, който пакъ се чуваше при ново утихване. Дѣчурлигата се валихъ около панорамата, съ опулени очи, ожъднѣли отъ любопитство. Тѣ навѣрно испытвахъ моитѣ първи чувства.

Внезапно едно страшно, неодолимо желание ме обзе. То се пробуди въ мене ненадѣйно. Поиска ми се да погледнахъ прѣзъ това стъкло, което бѣше нѣкога дало такава нови вълнувания на дѣтската ми душа; да влѣзнахъ прѣзъ него, поне за мигъ, дори въ дълбочината на ония фрѣкнали дни на вѣра и невинностъ; да испытая трепета отъ блаженството имъ, или просто дѣтинска радостъ, или кой знай какво друго нѣщо, което самъ неможахъ да си обясня добрѣ, но което неотразимо ме влѣчеше къмъ тая окърпена машина, начугулена отъ такива пакъ дѣчурлига, съ голѣми дупки по дрѣхитѣ и съ голѣмо любопитство въ очитѣ.

И азъ растикахъ уличнитѣ момчета и лустраджийчета, клѣкнахъ и погледнахъ почти съ тайно благоговение, на едното стъкло, като имахъ другаръ на другото, едно чираче дебрънче съ скжсани хабяни дрѣхи.